

**En flickas försvar emot
Tanckar om flickors
ostadighet. =Anon=.
Stockholm t...**

Fant, Johan Michael,

1700-1829 81 A Br. (Var. b)

1476

1773

188

18

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

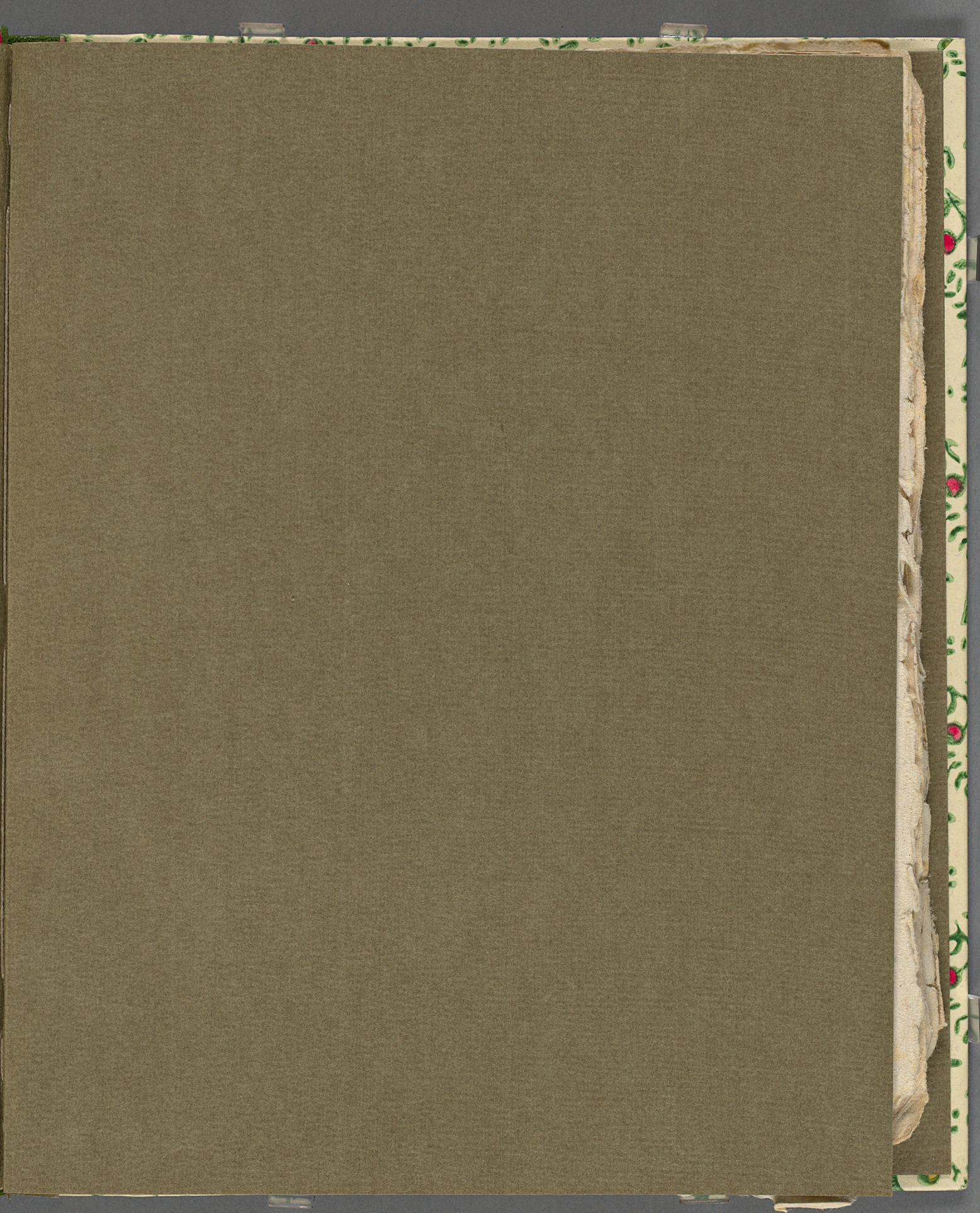
Vitt Sv.

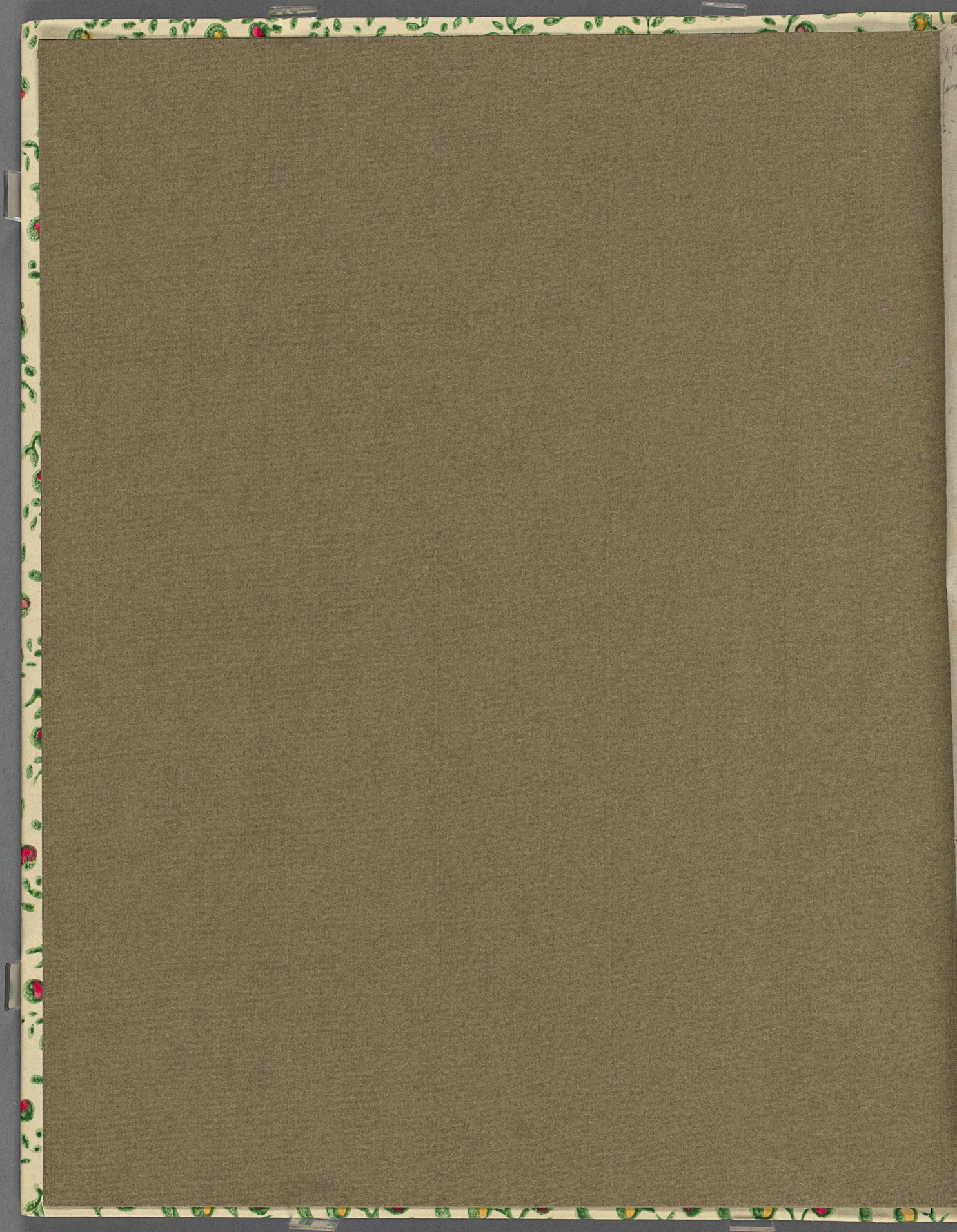
1700-1829

Ex. C

Med Ex. C samb.:

Bergdahl, C. Meditation emellan
ungkärklar och änklingar... 1758. Ex. C
Dmons Förklaring... 1758. Ex. C
Sanningens Granskning... 1758. Ex. C
Fant, J. M., En flickas Försvar...
1758. Ex. C. var. b
Malmström, J., Några lustiga an-
märkningar. 1758. Ex. C
Malmström, J., Flickors yttrande til
Venus, ... 1758. Ex. C
Malmström, J., Ungkarlars yttrande
för Astrild, ... 1758. Ex. C
Palmberg, E., Afmålning af en Petit-
maitre... 1758. Ex. C
Plantin, E., Genljud mot ytterligare
svar... u. å. Ex. C
Sibylla, Tankar om gässars ostadig-
het... 1759. Ex. C
.. Svar på... tankar om flickors ostadi-
het. 1758. Ex. C
Blindbockens Wälde öfwer Flickan, ...
1758. Ex. C

NT, J.M.

C
r b.

[Su. Linné]
Vice. Sue

En Slickas
Sörswar
 Emot
Sanctar
 Om
Slickors Ostadighet.

Stockholm Tryckt uti Wildiska Tryckeriet 1758.

af JOHAN MICHAEL FANT

af en förvaldare
i 1758

Imprimatur.
N. von OELREICH.

* * *
* * *

Sskuld, Du vårt Rönns Gudinna,
Kom och styr en Glickas nit:
Lärdoms Sysstrar, kommen hit,
Lär mig rätta tankar finna:
Intet fränka wett och dygd,
När jag will mitt Rön försvara:
Kära Sanning, will du wara
För hwar rad en säker skygd.

Damon nyss den dierfhet äger,
Att Han Cloris häckla will,
Han har wackert bludet till:
Men hwad är wäl det Han säger?
Tankar om Ostadighet
Hos wårt Køn, Han låtet trycka:
(Utaf Skriften skull man trycka,
Han bordt säga Slygtighet.)

* * *
Tankar må de också heta,
En de flyga wist omkring,
Nu rätt fram och nu i ring.
Kära Damon! Du will weta
Swari Glickors Dygd består,
Eller Täckhet: Du har fråga,
Gärna undt: Jag skall och wäga
Ge de swar, som jag förmår.

* * *
Det ej är ell' blir wårt tycke,
Att i ett friserat Hår
All wår Fågring iust består,
Nes det wor' ju lika mycke,
Som om wi med dig skull tro,
Att Peruquer, Gattar granna,
Äro witnen, som besanna,
Att allt wett hos dig skall bo.

Swar:

Swaraf wet du, at wi sätta
All wår Täckhet däruti,
Att wi smala spånde bli?
Kanste skålet det blir detta:
Att du hysar samma smak.
Swar ock icke: så misgunna
Intet oss, att wi plå kunna
Föra Kroppen råt och rak.

* * *

Du med mycken iswer flagar
På Jouveler, granna klår,
Wåra ur, wår Tabatiere.
Kåre! om det dig behagar,
War at flandra ej för snar.
Se på dig och dina fränder,
Jag är rädd, at det så händer,
Att I samma swaghet har.

* * *

Om wi något fått och äga,
Mån wi det ej båra må?
Will du ta det oss ifrå?
Swad will du om Modet säga?
Mån det wål är du ell' wi,
Som gå utomlands på låra,
Och sen konsten dårfrån båra
Att hwar månad ändrad bli.

Men hwad vill det infall rōja?
Ewenne spetsar kallas djur,
Som plå slutas i en bur,
Att en Slicka där förnōja.
Det går öfwer mitt begrep.
Ännu mer: de djuren blänka:
Kan en karl så bakframt tänka?
Nej det säkert är en flep.

* * *

Etta nedrigt du beskriſwer
Damon! det som bärs af öf,
När det wackert kallas trof.
Hwad tro dina klår då bliſwer?
De ä' ju af samma slag?
Ell' män tro du trofdrång waret,
Och då, att så är, förfaret?
Dåraf wet dock intet jag.

* * *

Hwad för ondt är, som du finner!
Uti Kryddor, Purpurie,
Eau d'lavende? Jo men, låt fi;
Jag af hemlig aning brinner,
Att du annat tycke har,
Och för annan luft plår fiäsa:
Söt då den upp för din näsa,
Och låt öf få ha wårt gwar.

Wära speglar dig förtreta,
Men hvad har du wäl för ståt?
So! om allt öf kläder wäl
Wi utaf dem kunna leta:
Tänck en altförfarlig sak,
Om allt wänt i ordning sitter,
Det anses för bara glitter:
Damon har i hafs sin smak.

* * *

Annur flera Bagateller,
Och det är wist ingen ting:
Det är blott en liten ring,
Som du under granskning ställer.
Wackert sagt: wårt tal är gnäll,
Dock må göra; wi må gnälla;
Wårre det, at du plår ställa
Fram din dumbhet, fryt och gräll.

* * *

Annur mer; det gör dig smärta,
Att wår wänsskap är så hal,
Att wi andra ha för tal:
Granska sjelf ditt eget hjerta,
Och bewisa där din magt.
Om och wi som tuppas gala,
Plår ju du som hönan skala,
Och berättas det wi sagt.

Men

Men du ädla brända böna!
Om du ägde nu ditt ljus,
Och såg fram utur ditt grus,
Du skull' stora under röna.
Tänk ditt minne vördas så,
Att din aska man anrättar,
Blotta luften Damon mättar:
Kan du större heder få?

* * *

Men hör Damon, har nån Flicka
Annu lagts uti sin graf,
Som just därför lidit af,
Att Hon ej fått Caffé dricka?
Jag tror knapt; men nog har händt,
Att bland karlar en din like
Flyttat i de dödas rike,
Som sin smak i supa kânt.

* * *

Swad bör wi för pratet plikta?
Inga kälrar, inga Torg,
Ä' den Fristad och den Borg,
Där wi lögn och sqwaller dikta,
Nögde med vårt lilla wett,
Skämmas wi att Du har inte;
Wi är ej så nedrigt sinte,
Att med dig wi göra et.

Men

Men hur lär du mig betala,
Som så djärf och oblyg är
Til at skära dina klår?
Dock din hetta lär affwala,
När du på dit gamla wis
Börjar sprätta, tassa, tissa,
Och en hoper toner hwisla,
Som du lärde i Paris.

* * *

Du et smakligt nöje finner
Under dina syflors of,
Läsa i en Gudlds Bok,
Där en yster penna spinner
Snaror för al religion,
Himmel, Gud och afgrund nekar:
Där är dina tankelekar,
Där du söker rätta Trou.

* * *

Tänk wäl på, jag höfligt beder,
Om wäl Raton och Rosette,
Lagom Phombre, quinze, trisetete,
Kränka lag och goda seder.
Ack! så rädd du är om dit,
Fort och snart det ända tager,
Se'n på köpet du bedrager
Andra, tills de mista sit.

Ack!

Uff! så flitigt du arbetar,
Aldrig rullar du i wagn,
Nog gör du et härligt gagn,
När du efter nyhet letar.
Om wi släktas på wår Mor,
Kära! fölg du Farhans lära:
Lär at Gud och Lagen ära;
Om du wil bli känd och stor.

* * *

Doct fast du så oblygt skärer
Alla Glickor öfwer kam,
Har jag likwäl mera skam,
Och tilbörliq wördnad bärer
För wårt wårda Manfolks Rön:
Gud ske lof! wi ännu finne
Dem, som dygden ha i minne,
Och förtjena dygdens lön.

* * *

Mån wäl ärbarheten lider,
När man på ofkyldigt sätt
Wåra seder brukar rätt?
Nya seder, nya tider,
Plå ju alltid följas åt.
Blår just ofskuld blaggarn föra?
Mån ej lasten ock kan göra
Uti walmar fjäs och ståt?

Så har du nu äntlig hunnit
All din galle ösa ut,
Nå så lycka til godt slut:
Nog lår du nu lisa funnit.
Gack nu nögd i din bädd:
Men du, som wil andra dömma,
Bör ju intet self förglömma
Hur du sinnad är och klädd.

* * *

Sag wil ej den sanning wrida,
At i mången Flickas själ
Lasten bor och trifwes wäl;
Men bör hela könet lida,
Blott för någras fel och last?
Den som ifrån dygden träder,
Ger sig lös at alla wäder,
Bör ju stå sit eget kast?

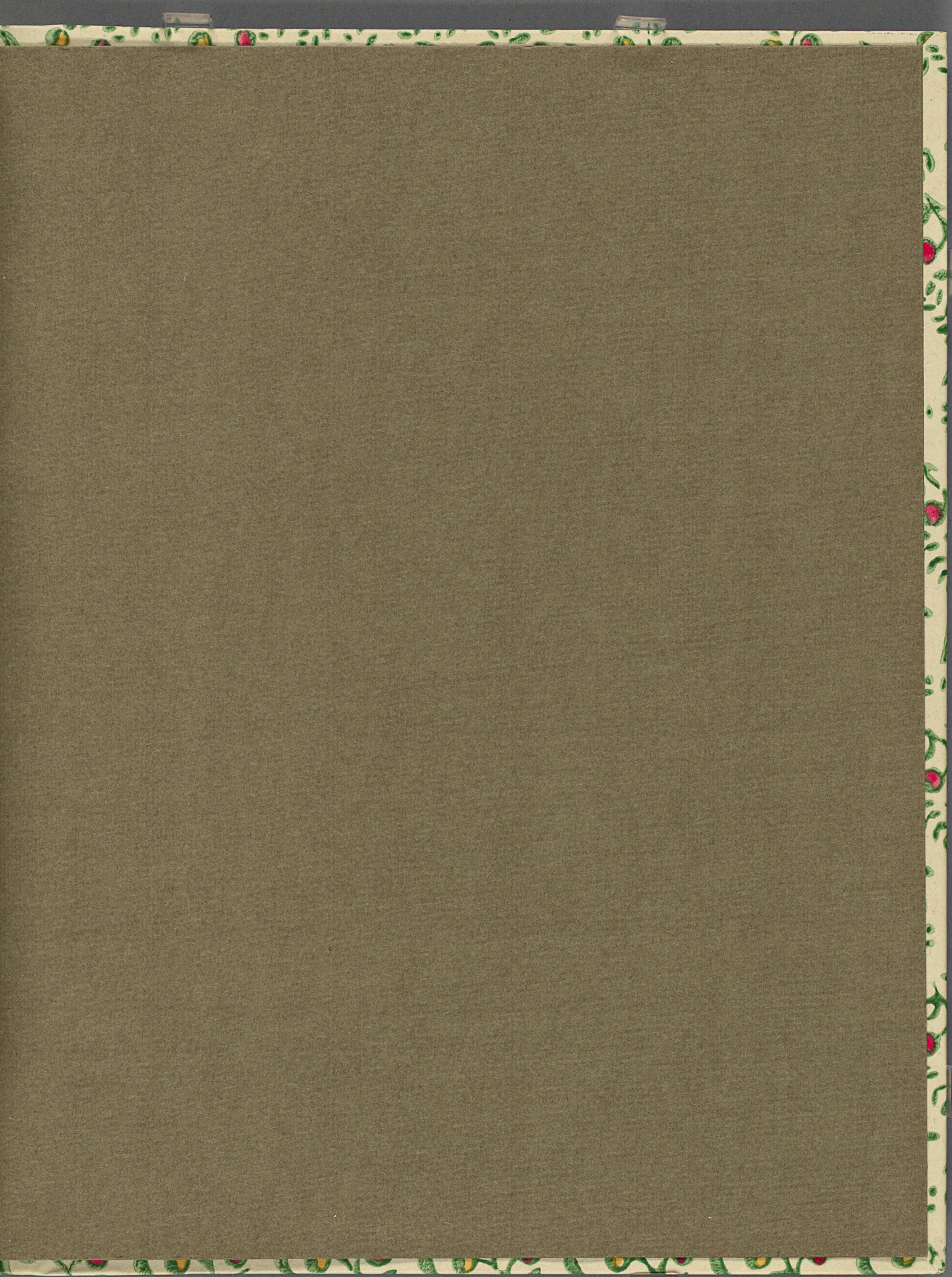
* * *

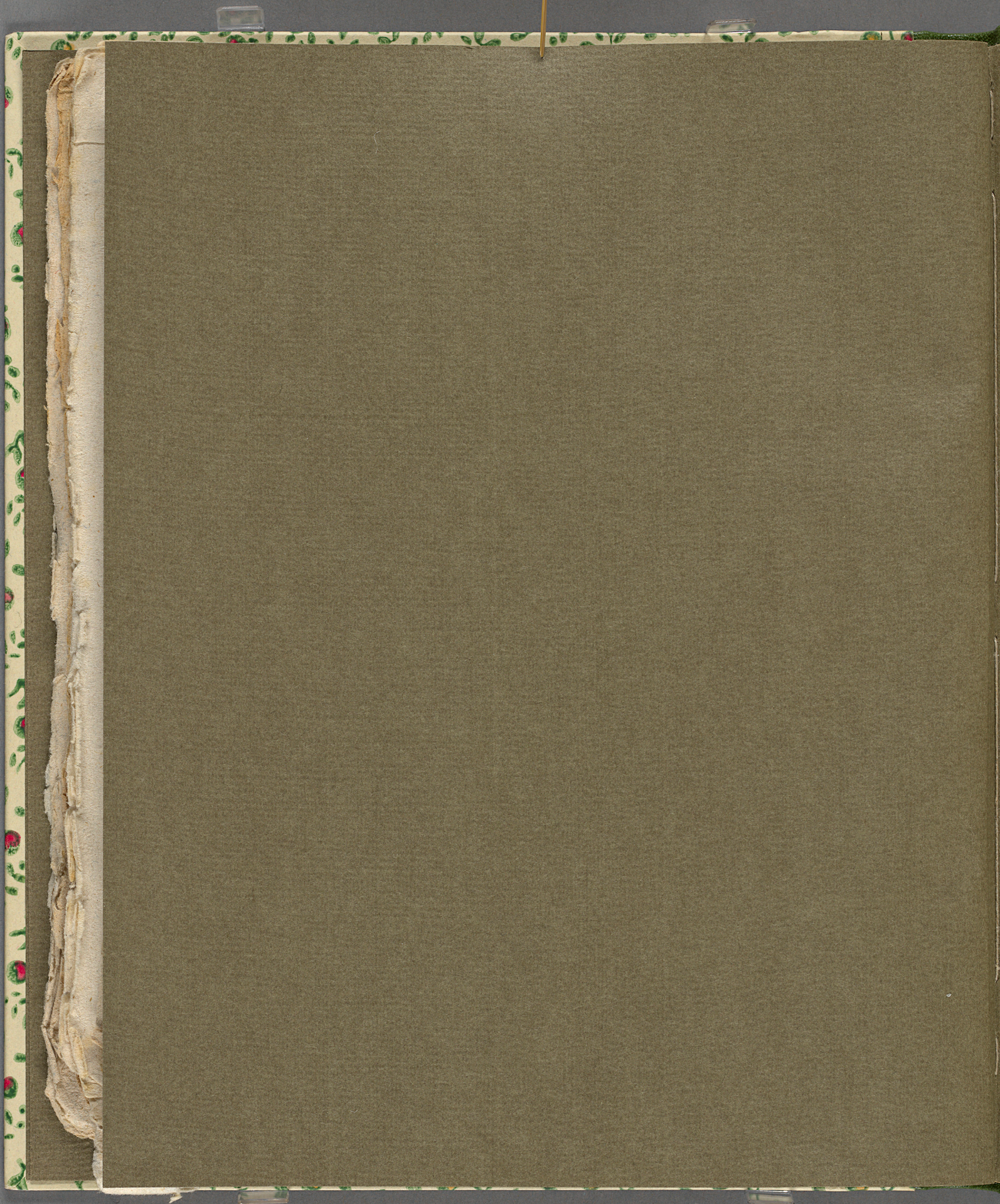
Mån ej Cloris, som går klädde
Så, som folket nu är måst,
Kan wid dygden wara fäst?
Bör man altid wara rädde,
At hon intet wårdar sit,
Efter hon, när syflor fela,
Plår sin tid bland nöjen dela?
Owåld! säg din mening fritt.

Da-

Damon, som den tanken byser,
At bland Glickor aldrig en
Är från laster fri och ren:
Ingen, som af dygder lysar:
Billigt bör det öde få,
At han med en flygtig Andas
Nödgas sina nöjen blanda.
Himmel! låt til slut så gå.

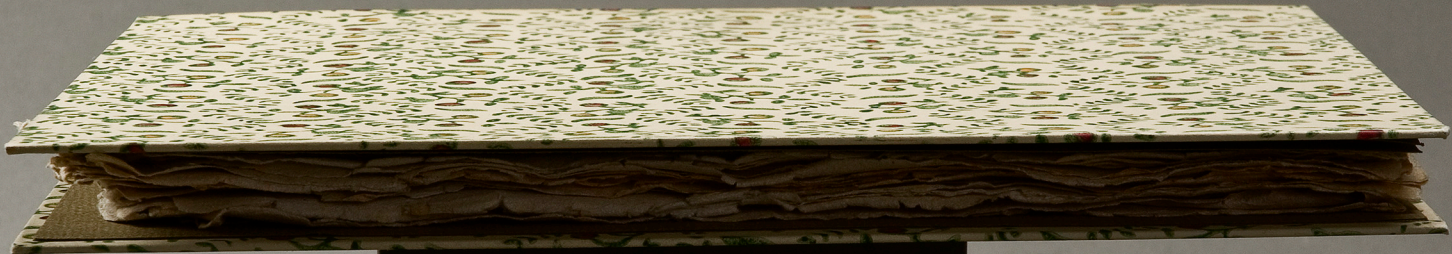

C.M. Bellman

*Tänkar
om flickors
ostadighet*

Stk 1758

Ex C

Bellini, G.
Tinkler
in Tinkler
1917
E. C.

